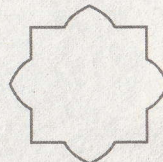
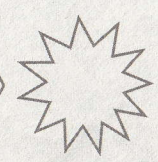
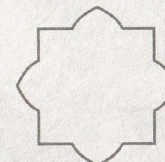
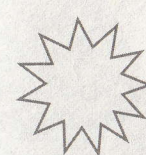
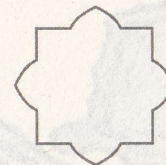
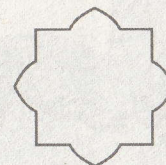
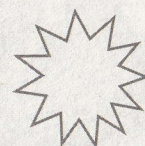
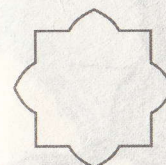
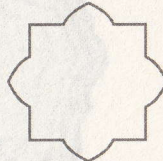
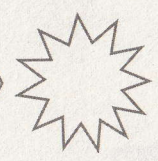
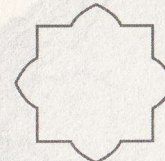
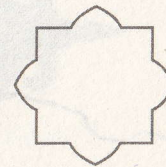
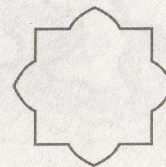
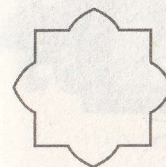

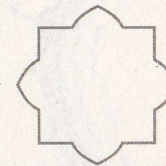
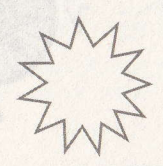
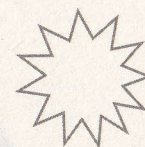
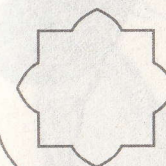
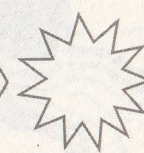
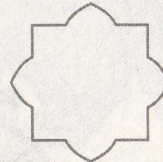
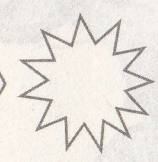
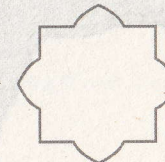
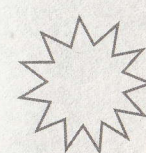
RENÉE AHDIEH

URGIA ȘI ZORILE

Volumul 1 din Saga Șeherezadei și a califului Khalid

Traducere de IRIS MANUELA ANGHEL

GÂNDURI DESPRE AUR ȘI VOALURI DE MĂTASE

NU SE PURTAU DELOC CU BLÂNDEȚE. ȘI DE CE AR
fi făcut-o?

La urma urmei, nu se așteptau s-o mai găsească în viață a doua
zi de dimineață.

Cu o crudă nepăsare, slujnicele îi periau părul lung până la brâu
al Șeherezadei, cu piepteni din fildeș, și îi ungeau brațele arămii cu
pastă din lemn de santal.

Șeherezada o privea pe una dintre ele cum îi presăra umerii goi
cu foițe de aur ce captau lumina soarelui în amurg.

O boare de vânt flutura perdelele fine de mătase ce străjuiau
pereții camerei. Parfumul dulce al florilor de portocali pătrundea
în încăpere prin paravanele din lemn sculptat, care duceau spre
terasă, amintindu-i de libertatea pe veci pierdută.

A fost hotărârea mea. Gândește-te la Shiva!

— Nu port coliere, spuse Șeherezada în clipa în care o altă
slujnică se pregătea să-i pună la gât un șirag imens de nestemate.

— Trebuie să-l purtați, stăpână. Este un dar de la calif.

Șeherezada îi aruncă micuței slujnice o privire pe cât de uimită,
pe atât de amuzată.

— Și dacă nu vreau să-l port? Ce-o să facă? O să mă omoare?

— Vă rog, stăpână! Eu...

— Bănuiesc că nu este momentul cel mai potrivit pentru acest subiect, spuse Șeherezada, oftând adânc.

— Da, stăpână.

— Mă cheamă Șeherezada.

— Știu, stăpână, îi răspunse slujnica, evitându-i, stânjenită, privirea înainte de a o ajuta să-și pună mantia aurie.

Pe când cele două servitoare îi puneau pe umeri veșmântul greoi, Șeherezada privea rezultatul trudei lor în oglinda din fața ei.

Cosițele-i negre ca noaptea îi străluceau ca o piatră lustruită de obsidian, iar ochii căprui îi erau conturați cu kohol negru și pulbere de aur. Fruntea îi era împodobită cu un rubin în formă de lacrimă de mărimea degetului ei mare; lacrima-i pereche, prinsă de un lanț subțire, îi încingea brâul gol, dansând grațioasă pe mătasea șalvarilor ei. Mantia era țesută din pânză de damasc deschisă la culoare și cusută cu fir de aur și argint, dând naștere unor modele complexe, ce deveneau tot mai haotice odată ce faldurile atingeau pământul.

Arăt ca un păun poleit cu aur.

— Toate arată atât de ridicol? întrebă Șeherezada.

Cele două slujnice îi evită din nou privirea, vădit stânjenite.

Sunt convinsă că Shiva nu arăta ridicol...

Chipul Șeherezadei căpătă dintr-odată o expresie aspră.

Shiva ar fi fost frumoasă. Frumoasă și puternică.

Gândul o făcu să-și înfigă unghiile în palme, lăsând în carne urmele unor semiluni mici — dovezile unei voințe de fier.

La auzul unei bătăi timide în ușă, Șeherezada și cele două slujnice ale ei își întoarseră privirile — cu respirațiile fremătătoare.

În ciuda dârzeniei sale descoperite de curând, inima Șeherezadei începu să-i bată năvalnic în piept.

— Pot să intru? întrebă tatăl ei, rupând tăcerea cu glasul lui duios, presărat cu tonalități rugătoare și scuze tacite.

Șeherezada trase adânc aer în piept, apoi îl dădu afară încet... și cu grijă.

— *Baba*, ce cauți aici? întrebă ea cu blândețe, dar și cu multă băgare de seamă.

Jahandar al-Khayzuran intră în cameră, târșându-și picioarele. Barba și tâmplele îi erau ușor ninse, iar nuanțele ochilor săi căprui se îngemănau și fremătau ca valurile mării în mijlocul unei furtuni.

În mână ținea un boboc de trandafir, ale cărui petale aveau vârfurile zugrăvite într-o gamă fascinantă de roșu și mov.

— Unde e Irsa? îl întrebă Șeherezada, cu glasul cuprins de spaimă.

— A rămas acasă, îi răspunse tatăl ei, zâmbind amar. N-am lăsat-o să vină cu mine, în ciuda faptului că s-a luptat cu îndârjire și mânie până în ultima clipă.

Măcar dorința asta mi-a îndeplinit-o.

— Ar trebui să stai cu ea. Are nevoie de tine în seara asta. Te rog să faci asta pentru mine, *baba*! Să faci ce-am vorbit.

Îi cuprinse apoi mâna liberă într-ale sale și o strânse cu putere, implorându-l astfel să urmeze planurile pe care i le înfățișase cu câteva zile în urmă.

— Nu... nu pot, copila mea.

Jahandar își lăsă capul în pământ, iar umerii fragili începură să-i tremure sub imperiul suspinelor.

— Șeherezada..., îngăimă el.

— Trebuie să fii puternic. Pentru Irsa. Ți-am promis că totul o să fie bine, îl încurajă Șeherezada, mângâindu-i chipul brăzdat de riduri și ștergându-i lacrimile de pe obraz.

— Nu pot. Gândul că acum ai putea să vezi ultimul apus de soare...

— Nu va fi ultimul. Îl voi vedea și pe cel de mâine. Îți jur asta.
Jahandar încuviință din cap, fără ca vorbele ei să-i fi alinat însă suferința.

— E ultimul trandafir din grădină, spuse el apoi, oferindu-i bobocul pe care îl ținea în mână. N-a înflorit încă, dar am vrut să-ți aduc o amintire de acasă.

Ea îi zâmbi și îi întinse mâna ca să ia trandafirul, dragostea dintre ei depășind granițele simplei recunoștințe, dar el o opri. Când Șeherezada înțelese motivul, încercă să protesteze.

— Nu. Măcar așa aș putea să-ți alin suferința, amintindu-ți de casă, murmură el în barbă, privind trandafirul cu chipul încruntat și crispat.

Una dintre slujnice începuse să tușească în pumn, pe când cealaltă scruta podeaua cu privirea.

Șeherezada aștepta răbdătoare. Știind prea bine ce avea să vadă.

Trandafirul începuse să-și desfacă petalele, trezit parcă dintr-odată la viață de o mână invizibilă. În timp ce bobocul se transforma într-o floare magnifică, răspândea în aer un parfum dulceag și plăcut... de o savoare aparte... apoi, însă, deveni amețitor. Și copleșitor. Petalele începură să-și schimbe culoarea, căpătând o nuanță ruginie și mohorâtă în locul rozului intens și strălucitor pe care-l avusese în primele clipe de viață.

Și, cât ai clipi, floarea se ofili.

Jahandar privea dezamăgit cum petalele uscate ale trandafirului cădeau pe dalele albe de marmură de la picioarele lor.

— Îmi pare... nespun de rău, Șeherezada, spuse el, cu lacrimi în ochi.

— Nu te mai necăji! Nu-i voi uita niciodată frumusețea-i efemeră, *baba*, îi răspunse ea, punându-și brațele de jur împrejurul gâtului său și trăgându-l cât mai aproape de ea.

Își lipi apoi gura de urechea lui și îi murmură atât de încet, cât numai el să o audă:

— Du-te la Tariq, așa cum mi-ai promis! Ia-o pe Irsa și plecați de-ndată!

El încuviință din cap, cu ochi scăpărători.

— Te iubesc, copila mea.

— Și eu te iubesc. Și îmi voi ține promisiunile. Pe toate.

Copleșit de durere, Jahandar își privi în tăcere fiica mai mare.

Cineva bătu la ușă, cu insistență și hotărâre.

Șeherezada își întoarse capul, legănându-și pe frunte rubinul roșu ca sângele. Își îndreptă umerii și își ridică bărbia ascuțită.

Jahandar se retrase într-un colț, ascunzându-și chipul în mâini în clipa în care fiica sa porni spre ușă.

— Îmi pare rău..., nespun de rău, îi șopti ea, înainte de a trece pragul ca să li se alăture gărzilor aflate în fruntea alaiului.

Jahandar se prăbuși în genunchi și izbucni în lacrimi în timp ce Șeherezada dispăru după colț.

Însoțită de hohotele de plâns ale tatălui ei, ce răsunau încă pe holurile pustii, picioarele Șeherezadei refuză s-o mai poarte prin labirintul de coridoare al palatului. După câțiva pași, se opri pe loc, cu genunchii tremurând pe sub șalvarii largi de mătase.

— Stăpână? spuse, pe un ton plictisit, unul dintre soldați.

— Poate să mai aștepte, îi răspunse Șeherezada, cu respirația întretăiată.

Soldații își aruncau priviri întrebătoare.

Copleșită de lacrimile ce amenințau să-i brăzdeze obraji, Șeherezada își duse mâna la piept. Fără să-și dea seama, strânse cu degetele colierul imens de aur, încrustat cu nestemate, pe care îl purta la gât. Era greu și simțea că o sufocă. La fel ca un laț împodobit cu pietre prețioase. Își înfășură degetele de jur împrejurul șiragului, gândindu-se pentru o clipă să și-l smulgă de la gât.

Mânia îi alina rănilile. Îi era un adevărat prieten.

Shiva!

Cea mai bună prietenă a sa. Confidenta ei.

Își strânse degetele de la picioarele încălțate în sandale împletite cu fir de aur și își îndreptă din nou umerii. Fără să rostească vreun cuvânt, porni din nou.

Soldatii își aruncau din nou priviri întrebătoare.

Când ajunse în fața ușilor duble, din lemn masiv, ce duceau spre sala tronului, Șeherezada simți cum inima îi bătea nebunește în piept. Ușile se deschiseră cu un zgomot strident, iar ea își pironi privirea asupra țintei ei, ignorând totul în jurul său.

La capătul sălii imense, stătea Khalid Ibn al-Rashid, califul din Khorasan.

Suveranul suveranilor.

Monstrul din coșmarurile mele.

Cu fiecare pas pe care îl făcea, Șeherezada simțea cum, sub imperiul mâniei, sângele îi zvâcnea prin vene, iar țelul ei prindea tot mai mult contur. Îl scruta cu ochii ei sfredelitori și hotărâți. Alura lui semeață îl distingea cu totul de oamenii din suita sa și, cu cât se apropia mai mult de el, cu atât detaliile înfățișării sale se configurau mai clar.

Era înalt și zvelt, având constituția unui tânăr călit în lupte. Avea părul negru și drept, pieptănat cu multă grijă, într-o manieră ce-ți sugera dorința de a impune ordine în toate aspectele vieții.

În timp ce se îndrepta spre tron, continua să-l înfrunte cu privirea, refuzând să se supună, chiar și în fața suveranului ei.

El ridică ușor din sprâncenele-i dese, ce-i străjuiau ochii de un cafeniu deschis. În bătaia anumitor raze de lumină, semănau cu ochii unui tigru zugrăviți în nuanțele chihlimbarului. Profilul său putea constitui, din diverse unghiuri, modelul ideal pentru penelul

magic al unui pictor. În tot acest răstimp, rămase încremenit ca o stană de piatră, scrutând-o cu o privire la fel de iscoditoare.

Avea chipul dăltuit parcă în piatră; și ochi sfredelitori, ce-ți pătrundeau în suflet.

Atunci, îi oferî mână.

Și exact în clipa în care Șeherezada voi să i-o cuprindă într-a sa, își aminti că trebuie să se închine în fața lui.

Mânia clocotitoare amenința să-i spargă zăgazurile inimii, colorându-i obrajii într-o nuanță fermecătoare de roșu.

Când privirile li se întâlniră din nou, el clipi.

— Soția mea, îi spuse apoi, dând din cap.

— Regele meu, îi răspunse ea.

Voi apuca să văd cum soarele apune și mâine. Nu am voie să fac greșeli. Jur că voi apuca să văd cât mai multe apusuri de soare.

Și te voi ucide.

Cu mâinile mele.